

**Čís. 14468.**

**Ustanovení čl. II odst. 2 (2) zák. ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 Sb. z. a n. o vyloučení dalších opravných prostředků proti rozhodnutím druhé stolice platí též, jde-li o poznámku hypotekární žaloby.**

(Rozh. ze dne 21. června 1935, R II 285/35.)

Žalobce domáhá se zaplacení náhrady za neposkytnuté dávky výměnkářské knihovně zajištěné na nemovitostech žalované, a učinil návrh na poznamenání této žaloby. **P r v n í s o u d** tomuto návrhu vyhověl. **R e k u r s n í s o u d** návrh na poznámku této žaloby zamítl. **D ů v o d y:** Právo výměny je pro nemovitost reálním břemenem a nelze se tudíž dovolávati obdoby předpisů § 59 knih. zák. o poznamenání žaloby hypotekární. Znění § 20 lit. b) knih. zák. o přípustnosti poznámek k založení určitých právních účinků dle předpisů c. ř. s. jest obmezeno vzhledem k § 73 knih. zák. na případy uvedené v §§ 59, 61 až 72 knih. zák. (sb. n. s. čís. 1050).

**N e j v y š š í s o u d** odmítl dovolací rekurs.

**D ů v o d y :**

Jak odůvodnil tento soud v rozhodnutí čís. 12670 sb. n. s., záleží podstata poznámky hypotekární žaloby v zajištění práva knihovního věřitele žalobou u platněného, což jest i podstatou zatímních opatření upravených v § 378 a násl. ex. ř. Jest proto poznámku hypotekární žaloby posuzovati se zřetelem k článku I. odst. 2 uvoz. zák. k ex. ř. podle ustanovení § 378 ex. ř. Podle tohoto zákonného ustanovení platí pak se zřetelem k § 65 ex. ř. také osmidenní lhůta rekursní týkající se povolení poznámky hypotekární žaloby, a platí i ustanovení čl. II. odst. 2 (2) zák. ze dne 11. prosince 1934 č. 251 sb. z. a n. o vyloučení dalších opravných prostředků proti rozhodnutím soudů druhé stolice.

**Čís. 14469.**

**Kdo odevzdal zbraň osobě, jež nebyla oprávněna ji nositi (§ 36 zbroj. pat.) a jež z neopatrnosti postřelila třetího, neodpovídá poškozenému podle § 1311 II. věta obč. zák., nýbrž jen za podmínek § 1295 obč. zák.**

(Rozh. ze dne 21. června 1935, Rv II 736/33.)

Žalobce byl při krádeži ryb postřelen žalovaným Janem S. Rána vyšla z pušky náhodou, poněvadž žalovaný pušku řádně nezajistil. Puškou byl žalovaný vyzbrojen spolužalovaným Janem Se., ač nebyl oprávněn nositi zbraň. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby o náhradu škody proti oběma žalovaným, **d o v o l a c í s o u d** žalobu proti Janu Se... zamítl.

**N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolání.

## D ů v o d y :

Jan Se. odevzdal spolužalovanému Janu S. pušku s náboji na hlídku či jinými slovy k nošení. Jde nyní o to, jaký účel sleduje zbrojní patent ze dne 24. října 1852 č. 223 ř. z., který zakazuje v § 36 neoprávněné nošení zbraně, pro kterýžto přestupek byl také Jan S. trestním rozsudkem pravoplatně odsouzen. Účel ten plyne jasně z úvodních slov zbrojního patentu, kde se praví, že se zákon ten vydává, aby se účinně zamezilo zneužívání zbraní a muničních předmětů. Sleduje-li zákon výslovně zneužívání zbraní, tedy nemá na mysli nahodilá poškození, o jaké v tomto případě šlo. Dosah každé právní normy jest nutně omezen jejím účelem a proto možno ručení za náhodu podle druhé věty § 1311 obč. zák. požadovati jen tam, kde byla porušena norma, která chce předejiti i takovým náhodám. O takovou normu zde nejde, takže nahodilé poškození žalobcovo, byť i bylo v souvislosti s předáním zbraně Janem Se. Janu S. k nošení, není s činem tím v takové souvislosti, jaké je třeba, by se podle § 1311 obč. zák. mohlo mluvit o ručení za nahodilé poškození vzešlé následkem přestoupení určité normy (srv. rozh. čís. 3550, 5521, 6845, 7606 sb. n. s.). Nedopadá proto druhá věta § 1311 obč. zák. na tento případ. Ručil by proto Jan Se. za postřelení žalobcovo jen za předpokladu § 1295 obč. zák. že by byl odevzdal pušku s náboji Janu S. k tomu cíli, aby po zloději sřílel, jak na to poukazuje dovolatel, nebylo prokázáno. V pouhém odevzdání pušky Janu S. nelze pak nějaké zavinění Jana Se. spatřovati, neboť je zjištěno, že S. dovedl se zbraní zacházeti, a odnikud nevyšlo na jevo, že byl důvod s nějakou neopatrností při nošení zbraně u Jana S. počítati. Nemůže proto příhoda Janu S. se sběhnuvší jíti na vrub žalovaného Jana Se.

## Čís. 14470.

Ustanovení odst. 3. čl. XXXV zákona čís. 54/32 Sb. z. a n. o snížení odpočivných a zaopatřovacích požitků pozůstalých po bankovních zaměstnancích vztahuje se i na požitky, které byly smlouveny mezi bankou a pozůstalými; netřeba, aby byly smlouveny přímo mezi bankou a bankovním zaměstnancem.

Ustanovení odst. 3. čl. XXXV zák. čís. 54/32 Sb. z. a n. nedává bance právo, aby zcela zastavila odpočivné a zaopatřovací požitky pozůstalých, k jejichž placení se dobrovolně zavázala.

Měřítkem, do jaké míry mohou býti odpočivné a zaopatřovací požitky pozůstalých podle ustanovení odst. 3. čl. XXXV. zák. čís. 54/32 Sb. z. a n. sníženy, jsou odpočivné a zaopatřovací požitky podle právních předpisů o pensijním pojištění zaměstnanců bez ohledu na to, zda pozůstalý by měl nárok na důchod (rentu) pensijní podle předpisů o pensijním pojištění zaměstnanců, nebo jen na výplatu odbytného.

Nepřevyšuje-li výška odpočivných a zaopatřovacích požitků pozůstalých po bankovních zaměstnancích výšku odpočivných a zaopatřovacích požitků podle předpisů o pensijním pojištění zaměstnanců, není banka oprávněna je snížit podle odst. 3. čl. XXXV. zák. čís. 54/32 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 21. června 1935, Rv III 35/35; důvody viz Úr. sb. čís. 2150.)